

Xente da crise.

Lema: ú-la

*Á gravidade saudosa
da terra.*

Devezo coñecer a Revolución do Sentido.

Patria?
teño unha matria con mans de cinza
onde agroman anduriñas
díscolas voando por riba das latas de Coca-Cola
á beira da ría.

**Cando marches de aquí hei ter medo
da sombra do Mandala,
no cosmos perfecto non atopo camiño descompensado.
Terei que repensar as formas, a música
como unha neo-boca dunha nova
nai. Terei que refacer o que xungue ás voces e
a relación do bico, o peito e recomezar o corpo morno.
Previr outra vez a desfeita,
ese órgano desequilibrado que trepa da cabeza, o meu corpo refuxiado.**

**Toma o anaco de nós,
o camiño dos dedos e a liña das peles
para non caermos atrás.**

**Na historia podemos facer como os americanos:
eles cambian o h de *history* polo s de
story.**

**Aquí, nesta minúscula codia da historia, na beira da lámpada acesa e amarela,
na cortina da ducha aberta e o vapor e a auga
crebas o fonema mudo
e bisbas.**

Somos nenas da crise,
ensináronnos a procurar o espazo nos silencios espaxados,
illados,
das orfas da historia.
Coa débeda de mastigar neses lugares,
fillas desherdadas,
todas as horas do día arredor desta cara
de nai triste.

**Busco o lugar nado na coxuntura das palmas,
alí se atopa a pregunta que da lugar á nosa creación, ao tacto.**

**Procuro chegar aos meus dedos o ronsel do primeiro significado. Como creamos?
Como nos fixemos coas cores que dan sentido ás cousas?
Agromo a palabra nesta punta da pel, nun dedo con todo o que existe e é meu expectante
e asustado.**

**Cantos lugares aparecen entre as xemas,
cantos mundos novos?**

**É a intimidade deste mapa.
Esa república primeira no tacto das mans na lingua.**

Concibo a Revolución do Sentido apreixada nos dedos.

**Somos nenas da crise
apañando do que separa ás aulas o
crebar do azucre,
reaprendendo con él, construindo camiños á beira
do corpo aberto dun edificio feísta
sen fecha de lanzamento.**

Faláchesme, noutro lugar, da idea
biface que crece e se intercambia e
se combina no vermello e no branco que nos fai.
Debuxeime o mapa do metro.

Toda idea, daquela, foi oculta,
underground.

**Somos nenas da crise.
Hai unha promoción inmobiliaria
na que o edificio aberto de cara e de costas
é un esqueleto derrotado
que non coñecerá o olor do
pan
da mel
do aceite
da canela,
da data de rebaixas e promoción exclusiva
da xeración perdida.**

**Perdín a memoria do son no momento máis rupturista do Apocalipse,
abaixo ás músicas do mundo, e, tras iso,
arrincamos dos dentes o latexar silencioso,
somos as palabras das vivas que logramos apagar ás máquinas.**

**No lugar, nun xesto orgulloso, de mañá, de
poñernos as sabas espidos, estamos calados.**

**No espazo do sexo, despois,
temos medo do *e agora?***

**Esta imaxe da choiva,
da Venus que me posúe e
me fai deusa da carne e
da palabra e
do Imperio do Corpo.**

**Desexamos bendicir o lugar de
onde saíron os prantos do mundo e
poñer nel unha leira inmensa de
ceo, leite e auga.**

**Serías ti se recollese todos os gumes que acubillan esta nación,
esta esfera de cousas?**

**Unhas rapazas xogan ao balón
fóra, vai vento quente e ule a peixe frito.
As voces neste cuarto, as reverberadas,
as de onte, as do descubrimento da esfera e da espiña na boca,
serías ti?**

**Propóste cubrirte de toxos
dende a raíz ate as palabras
que terman da boca, tentas abrigarte
bicándote nas flores de xesta.**

**Aquí, nesta cidade fría de mar, azul e gris e branca,
prantan na túa memoria palmeiras do Caribe.**

Para ferida a da pomba vella da Alameda,
a que arrastra unha á rota
detrás do camión das mudanzas.

Ela
da pan á pomba todas as mañás pola ventá da cociña,
desmiga todo o que, para tocalo,
ten que romperse coas mans.

**Pola ventá vemos só a parede dun camposanto baleiro, un recadro branco.
Nel fixeron, detrás, un parque onde as parellas comen bocadillos.**

**Despedímonos cunha aberta na cocíña,
coa calor e dúas moscas facendo brincadeiras
diante dunha foto do Ché e
un recorte de prensa da Guerra de Siria.**

Na mesa con mantel de papel vermello, dos de usar e tirar, hai pan,
hai pratos sucios, papeis, manchas de graxa.
Nesta casa debeu vivir hai anos un matrimonio.

Digo esta palabra en voz baixa, miro derredor,
atopa o son acubillo no pan curtado, nos cubertos e na
billa.

Un matrimonio de Lagarto e Don Limpio (xabón - ollos - xabón)
ou Norit, de cando esta casa vella era nova e
se limpaban as baldosas do chan e
o espazo que hai entre elas.

Eles dous, dous lombos con olor a leixivia e
suavizante.

Todo isto,
as paredes azuis, o sol queimando os pés no chan, a fronte a lamber
o que me lembra da auga perdida, da forma do meu íntimo.

Todo isto, ou como son eu
provocando o tacto no seu lombo.

Isto era a despedida: un inmenso muro de cal e fariña que apreta.

**Ela e el choran, están collidos polos cóbados, polos arrinques da súa pel
mollada na cociña sen bandeiras e azulexo de flores laranxas.**

**Rodeados de pementos, olor a aceite, vasos, bocas de peixe na táboa de madeira,
post -its e a porta da casa
sen pechar.**

Isto era a despedida.